

STACEY KENNEDY

SLEDUJ
me

V klubu Phoenix ožívají fantazie.
Ale on po ní touží doopravdy...

 metafora

STACEY KENNEDY

SLEDUJ
mě

Přeložil Jan Lusk

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zesnulými, je pouze náhodná.

See Me © 2022 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Jan Lusk, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-736-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-735-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-279-0 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky o duševních traumatech, vraždě, násilné smrti milované osoby a poranění střelnou zbraní.

*Pro Priyu
a její nesmazatelný otisk v mém srdci.*

KAPITOLA 1

*S*outa Lottie Harlowovou děsila, ale spoutání její tělo rozpalovalo.

Tlak na zápěstích vyvolával touhu se tomu sevření dobrovolně poddat. S každým chraptivým výdechem, který se jí vydral ze rtů, čekala žhavé potěšení.

Kolem černého lehátka v soukromém erotickém klubu jménem Phoenix v srdci Manhattanu, kdysi pánském klubu postaveném ve dvacátých letech 20. století, plápolaly svíčky. Majitel klubu Rhys Harrington zařízení proměnil v kuřácký salonek milovníků doutníků se sexuálním klubem ukrytým v podzemí. Do oázy smyslnosti se vstupovalo tunely, kudy se kdysi pašovala whisky. Každé dveře hlídal veterán námořní pěchoty nebo výsadkových jednotek. Členové si za peníze kupovali vysokou úroveň utajení, díky níž se mohli oddávat svým voyeurským touhám. Všichni přítomní měli na obličeji masku, která skrývala jejich totožnost. Uvnitř

klubu nepadala žádná jména. Nikdo nevěděl, kdo je kdo.

Klub měl jediné pravidlo – dívej se, ale nesahej.

Pravidlo mělo své výjimky. Párkrát za měsíc Rhys dovolil některým členům účastnit se show. Kromě toho jim byly k dispozici soukromé místnosti, do nichž se mohli po představení uchýlit s partnerem, ať už stálým, či nahodilým.

Prakticky všichni členové klubu patřili k newyorské vyšší společnosti. Byli bohatí. Byli slavní. Ale jedna členka k těmto lidem nepatřila, i když to dovedla umně skrývat.

Lottie se zachvěla pod dychtivými pohledy, které přejížděly její nahé tělo. Pod jejich intenzitou. Každý člen platil vysoký příspěvek, za který měl nárok na jednu sexuální show měsíčně podle své fantazie.

Dnes byla v hlavní roli Lottie. Požadavek byl prostý – démon lapí anděla a spálí ho vášní.

A pane, jak hořela!

Podle plánu měl být jejím partnerem Hawke, jeden z příslušníků ochranky Phoenixu, ale ona viděla někoho úplně jiného. Čelila pevnému pohledu hnědých očí pod stříbrnou maskou démona. *Hunt*. V obkročném sedu na opáleném svalnatém těle vzpínajícím se v doprovodu tichých stenů se jí svíraly poševní svaly. Dlouhé hnědé vlasy se otíraly o provaz, který jí poutal ruce za zády. Přes obličej měla zlatou karnevalovou masku anděla, za kterou se ráda skrývala. O svou anonymitu starostlivě pečovala. Musela bez uzardění lhát, aby neriskovala prozrazení své minulosti. Původní identitu před lety zahodila spolu s celou svou rodinou. Z klubu

by ji za lhaní o totožnosti vyhodili a ona by zase musela začínat z ničeho.

Ale v této husté erotické atmosféře, kdy do sebe nechávala hluboko zajíždět pevný penis a při tom pohupovala boky dopředu a dozadu, byla jako duch. Nikdo ji doopravdy neznal. A ani nepozná.

Oslepovala ji rozkoš, když silná ruka uchopila její ňadro a druhá jí spočinula na boku a pomáhala jí zrychlovat tempo. Zavřela oči, zaklonila hlavu a sténala. V hlasitých projevech si libovala. Pod pevným stiskem na prsu jí projela spalující touha. Hunt démonicky zachroptěl a zmáčkl víc. Tajemné rytmické dunění smyslné hudby z reproduktorů řídilo tempo jejích přírazů. Začala se kymáčet ze strany na stranu, rychleji a prudčeji, když hudba přešla do hlasitého víření, jako by přivolávala něco přímočaře pekelného v tomto spojení. Nechala se unášet fantazií, s každým tvrdým dosednutím na jeho mohutný úd vyjekla a pevně se o něj třela vnitřními stěnami.

Nadzvedl se a druhou bradavku jí sežehl skus jeho zubů. Pevně sevřela pěsti za zády, jejího těla se zmocňoval nekontrolovatelný třes. Na chvíli zpomalila, cítila každé proniknutí jeho penisu a naslouchala jeho souhlasnému mručení pokaždé, když ho tam vevnitř sevřela.

Když ji znovu kousl, vykřikla a přitiskla se k němu. Celé její tělo se chvělo touhou.

Prudce zespoda přirazil a ona spatřila hvězdičky. Tvrdě na něm jezdila a zmítala se v orgasmu.

V touze po jeho vášnivém pohledu, bažícím jen po ní, sklonila bradu. Hunt ji drsně pohladil po tváři a chlípně se uculil.

„Vidiš, můj andílku, jaká je nádhera se spustit?“

Obdařila ho nevinným úsměvem a zadržela dech.

„Tak pravil démon.“

Ďábelsky se zakřenil. „Démon, který tě rád píchá.“ Jako by chtěl dokázat svá slova, chytil ji za boky a ona do sebe vtahovala jeho kládu. Beze studu sténala, když jí rukama cuchal vlasy. Vousy ji lechtal na kůži a nastavoval si ji do správné polohy.

Ne tak, jak chtěla ona, nýbrž jak chtěl sám.

Kůže mlaskala o kůži, jak na něm přirážela. Vzrušením jí až tekly slzy, když ji zaklonil, aby se dostal ještě hlouběji dovnitř.

Hluboko. Tvrdě. Nádherně.

Jeho rty si jí našly, ona polibek opětovala a jejich svět se smrskl do rozkoše, která ji vynášela do nebe. Každý prudký polibek, každý stisk prstů na bocích jen umocňovaly vzrušení. Pak se její vzdechy proměnily v jediný proud uspokojení a jeho hrdelní chrapot ji podruhé poslal až na vrchol. Orgasmus ji přikryl jako teplá deka, zpod které se jí nechtělo vylézt.

Pak uslyšela potlesk.

Když začalo vzrušení opadat, světle hnědé oči barvy whisky se zbarvily ledovou modří, jak obecenstvo uznale tleskalo. Rozcuchané zlatohnědé vlasy nabraly světle blondatý odstín, zatímco přihlížející členové pomalu opouštěli místnost. Cítila, jak provaz na zápěstí povoluje. Jakmile se pouta uvolnila, stejnou úlevu pocítilo i její srdce, když si připomněla, že Hunt nebyl součástí dnešní show.

„Krucinál, Lottie, ty šukáš neskutečně,“ pochválil ji Hawke a držel ji za boky, zatímco z něj slézala.

„Já jsem jenom půlka představení,“ připomněla mu a zvedala se na roztřesených nohách, opírajíc se jednou rukou o jeho svalnaté stehno a druhou o kovovou protézu, kterou měl místo nohy po zranění, které utrpěl v armádě.

Hawke na ni mrkl a pohledná tvář se mu zkřivila v chlípném úšklebku.

„Díky, krásko.“ Vzepřel se, zvedl její župan a podal jí ho.

Dokázala se postavit na ochablých nohách a nasoukat se do županu. Zavázala si ho v pase a cítila se jako vždycky po představení – uspokojená se stopou touhy. Nikdo neznal její tajemství – že kdykoli je s kýmkoli ve Phoenixu, touží po Huntovi.

„Mám tě doprovodit ven?“ zeptal se Hawke a zavazoval si župan.

„Díky, zvládnu to sama,“ usmála se Lottie.

„Určitě?“

„Samozřejmě, nic mi není, jenom jsi mě celou rozmrdal,“ zasmála se.

Potěšeně se zachechtal. Už spolu párkrát účinkovali. Klub měl několik mužů, kteří se účastnili show pro členy. Většina z nich patřila k ochrance. A Lottie byla jediná žena, kterou Rhys zaměstnával na plný úvazek. Její vystoupení se členům líbila.

Hawke ji letmo políbil na tvář a splynul s davem, který opouštěl kruhovou místnost, kde se odehrávala většina představení.

Lottie už vykročila za ním, když zachytila pohled, který ji pronásledoval i ve snu. Když představení začínalo, Hunt stál jinde, na nenápadném místě, aby věřila,

že tu není. Sentimentální část jejího srdce přemýšlela, jestli je to ze stejného důvodu, proč se jí těžko dívalo na něj s jinými. Chtěla jen *jeho*. Ta druhá, silnější část ji napomínala, ať na něj ani nemyslí. Snění bylo až dost a i to už jí prerůstalo přes hlavu.

Jestli někdo neměl zábrany, byl to tenhle sexuální divoch.

Navíc nosil odznak. A ona se policajtům vyhýbala stůj co stůj.

Zatvářila se neutrálně a zamířila ke dveřím, kde stál se založenýma rukama a opíral se o zeď. Černá maska jen zvýrazňovala jemné rysy jeho tváře, dokonale vymodelované a svádějící k polibku.

„Co naše rande?“ uculil se Hunt.

„Žádný rande nebude,“ odpověděla mu Lottie pomilontě a prošla kolem něj.

Chodit s Hunttem znamenalo vyjít ven s pravdou o své rodině a minulosti. Dozvěděl by se všechna její tajemství. Nový život a nová totožnost, které si vytvořila, by byly v ohrožení. Život, který teď žila a na který byla pyšná, by už nebyl možný. Měla sen – kromě účinkování ve Phoenixu – že půjde studovat veterinu a pak si založí vlastní kliniku.

„Pořád na tom trváš?“ zvolal za ní provokativně.

Strnula, ohlédla se přes rameno a spatřila jeho potutelný úsměv. Přísahala by, že ji má přečtenou. Že jediný člověk, na nějž myslí, jakmile překročí práh Phoenixu, je on. Že kdykoli si strčí ruku mezi stehna, když ji přepadne touha, představuje si, jak ji jeho ruce hladí, jeho hlas jí šeptá do ucha a jeho klacek proniká dovnitř.

Otevřela dveře, než zapomene, proč ho musí ignorovat. „A pořád budu.“

Z jeho hrdelního smíchu jí naskočila husí kůže. Když se dveře začaly zavírat, polilo ji horko.

„Když tomu věříš, zlatíčko,“ zavolal za ní.

KAPITOLA 2

Když se Hunt druhý den ráno probudil, vzpomněl si na Lottie. V nose stále cítil její květinovou vůni. V myšlenkách si pohrával s jejími svůdnými rty. Její ametystově zbarvené oči jako by do něj viděly. Křivka její páteře přecházející v oblé boky. Toužil je políbit. Vzpomněl si na černou stuhu, která jí včera držela ruce za zády a svazovala ji s potěšením. Na její zarudlé tváře a hrdelní sténání, když seděla na jiném muži. Hunt si vždycky přál být na jeho místě.

Seděl v boxu v Carl's Diner, podniku dobře známém mezi manhattanskými hasiči a policisty, a tvářil se kysele. Už ho dost unavovalo pozorovat ostatní, jak ji píchají. Vzpomněl si na večer, kdy ji ve Phoenixu spatřil poprvé. Přišla se svým tehdejším přítelem – jakýmsi finančníkem z Wall Street – a Huntovi vyrazila dech.

Tehdy jen přihlížela, ale postupně se zapojila do show. Na výplatní listině Phoenixu bylo velmi málo žen, ale členové klubu Lottie milovali a pravidelně si ji žádali. Byla vášnivá, divoká a nespoutaná.

Rozladěně se zhluboka napil horké kávy a převaloval hořkou tekutinu na jazyku, než postavil hrneček zpátky vedle talíře se svou oblíbenou snídaní, slaninou s vajíčky a fazolemi.

Kieran, hasič z osmé požární roty a Huntův nejbližší přítel, jako by mu četl myšlenky. Dojedl svou porci vajíček a řekl: „Slyšel jsem, že Lottie včera předvedla docela parádní show.“

Několikrát týdně si spolu cestou do práce zašli na snídani.

„Jako vždycky,“ zavrčel Hunt, znechucen hořkostí, kterou slyšel ve svém hlase.

Kieranovi to neuniklo. Přimhouřil ostré zelené oči a pomalu zakroutil hlavou porostlou střapatými blond vlasy. „Nikdy nepochopím, proč se mučíš tím, že se na ni díváš.“

Ani Hunt nechápal, proč se nedokáže oprostít od usilování o Lottie, ale něco ho k ní táhlo. Něco, co zatím k nikomu jinému necítil. Něco, co ho uhranulo hned, jak ji spatřil, a nechtělo ho pustit. Něco, díky čemuž byl přesvědčený, že jakmile se k ní dostane, oba je to změní. A život bude navždycky lepší.

Takže kde je problém?

Lottie si udržovala opatrný odstup, nepouštěla si ho příliš k tělu a potlačovala vření, které mezi nimi bublalo. Věděl, že ji přitahuje – neunikla mu špatně skrývaná zvědavost v její tváři, kdykoli se na něj podívala – ale

bylo snazší prorazit hlavou cihlovou zeď, než se dostat do jejího srdce. To však Kieran nemusel vědět.

„Jsem masochista,“ vymluvil se Hunt.

„To jsi.“ Kieran se zakousl do toustu. „Na tvém místě bych s tím pohnul. Co třeba dvojitý rande s Hazel a tou kolegyní, o který ti vyprávěla?“

Hunt sklouzl pohledem na Kieranův snubní prsten. Kieran i Hazel si vytyčili úkol najít mu ženu. Hunt měl radost, že se kamarád oženil se sladkou Hazel a teď čekají první dítě. Trochu mu záviděl. Sám pocházel z rodiny, která jako by objevila tajný recept na lásku. Rodiče se na penzi přestěhovali na Floridu a Hunt za nimi jezdil, kdykoli mohl, na prodloužené víkendy. Vždycky si přál mít ženu a děti. Teď mu bylo skoro třicet a jeho sen se zdál nedostižitelný. To, že nemohl mít jedinou ženu, kterou chtěl, tomu nepomáhalo.

„Díky, že se o mě tak staráte, ale já pořád myslím na Lottie.“

Kieran odložil vidličku na talíř, až to zazvonilo, a sáhl po hrnku. „Očarovala tě. Ale to asi víš, co?“ řekl, když se napil.

Jakmile došlo na Lottie, Hunt se pokaždé ptal sám sebe, jestli se nezbláznil. „Něco tam je. Něco tam je už dlouho a já se toho nemůžu zbavit.“

„Něco tak silného, že přehlížíš ostatní ženský a vyhlídky na rodinu, kterou oba víme, že chceš.“

Hunt bezradně vzdychl a prohrábl si rukou vlasy. Neuměl to vysvětlit.

Kieran se odmlčel a prohlížel si Hunta tak přísně jako už dlouho ne.

„Kdy to skončí?“ zeptal se nakonec.

„Až bude moje.“

Kieran se zasmál. „To si tím jseš tak jistej?“

Hunt zmírnil napětí úsměvem. „Už jsem někdy nedostal to, co jsem opravdu chtěl?“

„Ne.“

„Tak vidíš,“ prohlásil sebevědomě Hunt. „Jen potřebuju víc času.“

Nejen to. Hunt se potřeboval dostat přes zeď, kterou kolem sebe postavila. V lásku na první pohled nevěřil, dokud nepotkal Lottie. Když ji teď za poslední léta poznal, nenesl v srdci nikoho jiného. Nedávalo to smysl. Často přemýšlel, jestli ho neláká jen její nedostupnost. Dokud se jí nepodíval do očí. A tam to bylo. Chtěl mít ten žhavý pohled jen a jen pro sebe.

Hunt namočil toust do volského oka a s plnou pusou vysvětloval: „A kromě toho je tu jeden zásadní důvod, proč to nevzdávám.“

„A to?“ zvedl Kieran zvědavě obočí.

„Neodpálkovala mě. Odmítla všechno možný, ale neposlala mě do prdele. Žádněj oběd. Žádná večeře. Žádná snídaně. Žádný rande. Ale když jsem se jí jednou zeptal, jestli jí teda mám dát pokoj, nedokázala odpovědět. Neřekla ani slovo, jen se otočila a odešla. Něco za tím bude, proč se mě straní. A dokud to nezjistím, budu to zkoušet dál.“

„Protože ona za to stojí?“

Hunt pevně přikývl. „To si teda piš.“

Kieran si ho chvíli prohlížel, než souhlasně kývl a konečně změnil předmět hovoru. „Svatby už ti musí lézt krkem.“